

Arrest

nr. 108 583 van 26 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 8 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 maart 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 april 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat R. BREEMANS en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart op 22 juli 2007 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 25 juli 2007 een asielaanvraag in als niet-begeleide minderjarige.

1.2. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt, inzake de ingediende asielaanvraag, op 19 februari 2009 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker, op dat ogenblik reeds meerderjarig geworden, stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest met nummer 27 491 van 19 mei 2009 weigert ook de Raad aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid neemt op 12 juni 2009 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoeker dient op 13 maart 2013 een tweede asielaanvraag in.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 15 maart 2013 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing die op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat:

de persoon die verklaart te heten [M. M.]

[...]

en van nationaliteit te zijn : Soedan

die een asielaanvraag heeft, ingediend op 13/03/2013 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 25 juli 2007 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 12 november 2007 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 24 februari 2009 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 19 mei 2009 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 13 maart 2013 een tweede asielaanvraag indiende waarbij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op zijn vrees waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag de mogelijkheid had naar voren te brengen waarom hij zijn land van herkomst verlaten zou hebben en welke vrees voor vervolging hij zou hebben, dat over deze motieven reeds geoordeeld werd door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene medische verslagen naar voren brengt om van zijn gezondheidstoestand te getuigen waarbij opgemerkt moet worden dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. Overwegende dat de betrokkene een brief naar voren brengt van zijn advocaat die beweert dat de betrokkene geen ernstige verklaringen heeft kunnen afleggen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag alle gelegenheid had naar voren te brengen waarom hij zijn land van herkomst verlaten zou hebben, dat de advocaat ingaat op medische verslagen, dat hierboven reeds werd ingegaan op deze verslagen, dat de advocaat van de betrokkene een ander dossiernummer naar voren brengt van een andere persoon waarbij opgemerkt moet worden dat ieder dossier individueel wordt behandeld. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voorde onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 17/06/2009 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet en van de artikelen 48 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Dat Dr. [E. S.] (verbonden aan het Academische Ziekenhuis Maastricht als arts liaisonpsychiatrie en docent psychopathologie aan Khlim, departement gezondheidszorg) [M.] sinds vier jaar volgt, het volgende vaststelt in 2011 ;

‘Een patroon van emotionele afvlakking en vermijd- en compensatiebedrag... Hij wilde over LRA praten, maar kon niet naar het onderwerp gaan... eens hij er was kon hij enkel grote feiten noemen zonder veel beschrijving... het beperkte spreken werd gevolgd door nachtmerries...het woord kindsoldaat dat hij niet gezegd kreeg... ’

‘Dit patroon zijn typische symptomen van Post-traumatische stressstoornis... hij voldoet aan de basisvoorwaarden voor de diagnose PTSS... reële bedreiging voor leven, getuige van moord, meegenomen, gescheiden van broer, gedwongen geweld te gebruiken, seksueel misbruikt, getuige van kameraad die vermoord werd bij vluchtpoging.’

In 2013 stelt Dr. [E. S.] het volgende vast;

‘Ik zie doorheen deze 2 jaren psychotherapie een gunstige evolutie van zijn PTSS met een bijna normaal dagelijks functioneren. Deze gunstig evolutie en veranderingen ook in zijn dagelijks leven en relaties doorheen de psychotherapie, bevestigen opnieuw de oorspronkelijke diagnose van het traumagebeuren copingstijl die het moeilijk maakte om als buitenstaander duidelijke hoogte te krijgen van zijn ervaringen. De kans lijkt me reëel dat een interview rond de traumatische gebeurtenissen met duidelijke verwoording en gedeeltelijke beleving van de gebeurtenissen nu wel haalbaar is.’

Dienst Vreemdelingen zaken doet een zeer kort interview (van enkele minuten) met verzoeker, tijdens de welke zij eerst de medische verslagen van verzoeker nog niet wensen te aanvaarden, wat ze uiteindelijk, na lang aandringen van verzoeker toch doen. Hun beslissing is de volgende;

[...]

Dat deze veel te korte motivering duidelijk maakt dat er geen ernstig onderzoek is gevoerd naar de bijkomende elementen. Dat uit de motivering zelfs blijkt dat niet naar de meegebrachte stukken werd gekeken.

1. DVZ stelt dat over de motieven reeds geoordeeld werd.

Dit terwijl in de medische verslagen en de begeleidende brief van de advocaat net als reden wordt aangegeven dat door het Post-traumatisch Stress Syndroom het niet mogelijk was om destijds een ernstige interview af te leggen, zodat de motivering hier volledig voorbij gaat aan de reden van de nieuwe aanvraag.

2. DVZ stelt dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève.

Zowel in rechtspraak als rechtsleer is de waarde van (correct opgestelde) medische certificaten reeds erkend bij de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Zeker als, zoals in casu het geval, er volgens de deskundige arts een link bestaat tussen het ziektebeeld en de feiten in het land van herkomst. Zonder in het kader van dit advies volledigheid na te streven aangaande relevante rechtsleer kunnen een aantal interessante elementen gehaald worden uit de bijdrage van Jones en Smith "Medical Evidence in Asylum and Human Rights Appeals (D.R. JONES en S.V. SMITH, "Medical Evidence in Asylum and Human Rights Appeals", *International Journal of Refugee Law* 2004, Vol. 16, No 3, 381-410.)". Er wordt in de bijdrage vooreerst vooropgesteld dat er een onderscheid is tussen de rol van de medisch expert en de rol van de vreemdelingenrechter en dat dit onderscheid essentieel is bij de beoordeling van asielaanvragen (*Ibidem*, 381). Ze stellen verder "if the doctor can establish consistency between the testimony of the applicant (...) and the clinical findings of the residual injury on the applicant's body, together with observations of demeanour and behaviour on examination, then the standard and burden of proof on the applicant has been met. (*Ibidem*, 385. En in dezelfde zin p. 398: Expert evidence from someone with the relevant competence to make such judgements that particular physical signs would be consistent with the account given by the claimant can properly serve as corroborative testimony in cases where there may be some elements of doubt which it assists to resolve in the claimant's favour.)" Of na vrije vertaling "als de arts een consistentie kan vaststellen tussen de getuigenis van de eiser (...) en de klinische bevindingen van een overblijvend letsel op het lichaam van de verzoeker, samen met de vaststellingen van het gedrag na onderzoek, dan is aan de standaard van bewijslast voldaan."

Uiteraard is het zo dat een medisch stuk "geen sluitend bewijs" is en "geen volledige zekerheid" kan bieden, maar dat is in het asielrecht ook niet vereist. De nota van het UNHCR aangaande de bewijslast in asielzaken (UN High Commissioner for Refugees, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 December 1998, available at: <http://www.unhcr.org/refworld/docid/3ae6b3338.html> [accessed 11 May 2012].) is daaromtrent duidelijk. "In examining refugee claims, the particular situation of asylum-seekers should be kept in mind and consideration given to the fact that the ultimate objective of refugee status does not purport to identify refugees as a matter of certainty; but as a matter of likelihood. Nonetheless, not all levels of likelihood can be sufficient to give rise to refugee status. A key question is whether the degree of likelihood which has to be shown by the applicant to qualify for refugee status has been established. (§2)" Hieruit blijkt dus dat "zekerheid" in het asielrecht niet moet worden aangetoond door de asielzoeker en dat het bijgevolg ook niet mag worden vereist dat een medisch document "volledige zekerheid" zou moeten bieden. Een medisch stuk mag niet om die reden buiten beschouwing worden gelaten zoals in casu het geval lijkt te zijn.

In § 8 stelt UNHCR dat het vereiste niveau van bewijs als volgt kan worden geformuleerd: "similarly in refugee claims, there is no necessity for the adjudicator to have to be fully convinced of the truth of each and every factual assertion made by the applicant. The adjudicator needs to decide if, based on the evidence provided as well as the veracity of the applicant's statements, it is likely that the claim of that applicant is credible. §17 gaat hierop voort en stelt: "this jurisprudence largely supports the view that there is no requirement to prove the well-foundedness conclusively beyond doubt, or even that persecution is more probable than not. To establish "well-foundedness", persecution must be proved to be reasonably possible." Het UNHCR wijst er in punt 19 op dat vervolging en mishandeling in het verleden een zeer sterke aanwijzing voor een positieve beoordeling van het risico op vervolging in de toekomst vormt tenzij de situatie in het land van herkomst aanzienlijk is verbeterd (Datzelfde principe vinden we terug in artikel 57, 7 bis Vreemdelingenwet waarin art. 4,4 Kwalificatierichtlijn werd omgezet: "De Commissaris- generaal beschouwt het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken.").

Bovendien moet een asielzoeker ook geen uitsluitend of waterdicht bewijs leveren van de vervolging die hij vreest in de toekomst (of van de vervolgingsfeiten in het verleden). Volgens de UNHCR note on burden and Standard of Proof in Refugee Claims is het niveau van bewijs dat dient gehaald te worden de "redelijke mogelijkheid" dat de vervolging zich zal voordoen (« To establish « well-foundedness », persecution must be proved to be reasonably possible.»). Waarbij dient rekening gehouden te worden met feitelijke overwegingen, zijnde de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker alsook de situatie in het land van herkomst. Wat betreft de persoonlijke omstandigheden stelt UNHCR dat dient

rekening gehouden te worden met de achtergrond, ervaringen, persoonlijkheid en elke andere factor die hem of haar aan vervolging kan blootstellen. Meer in het bijzonder wordt gewezen op het feit dat vervolgingsfeiten die men in het verleden reeds heeft meegemaakt zwaar wegen ten voordele van een positieve inschatting van het toekomstig risico (Overweging die ook teruggevonden wordt in art. 4,4 Kwalificatierichtlijn en art. 57/7 bis Vreemdelingenwet.). Wat betreft de landeninformatie dient rekening gehouden te worden met sociale en politieke omstandigheden, de mensenrechtensituatie in een land, de nationale wetgeving, het klassieke patroon van de vervolgende instantie, meer in het bijzonder ten aanzien van mensen die in dezelfde situatie staan als de asielzoeker (UN High Commissioner for Refugees, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 December 1998, available at: <http://www.unhcr.org/refworld/docid/3ae6b3338.html> [accessed 28 December 2010], 4.).

3. DVZ stelt dat de bewering van de advocaat (dat betrokkene geen ernstige verklaring heeft kunnen afleggen) niet klopt omdat betrokkene alle gelegenheid heeft gehad de redenen naar voren te brengen waarom hij zijn land verlaten heeft.

Dat dit geen motivering is die de opmerking van de advocaat weerlegt, nu deze net stelt dat er door het Post Traumatisch stress Syndroom geen ernstige verklaring kon worden gegeven. Stellen dat men daar wel de kans toe heeft gehad, gaat dan ook volledig voorbij aan deze opmerking, alsof men ze zelfs niet gelezen heeft.

4. DVZ stelt dat de verwijzing naar een ander asiel verhaal niet dienend is.

Dat in beide dossiers evenwel een belangrijke, niet te negeren, vergelijking valt te trekken nu beiden als kindsoldaten zijn ontsnapt om te worden opgevangen door [F. P.] en samen te vluchten naar België. Dat de ervaring van beiden eender is en hun trauma ook. Dat één van beiden, na het volgen van therapie en met voorleggen van medische verslagen werd toegelaten tot een nieuw gehoor, wat resulteerde in de erkenning als asielzoeker en de andere zelfs de kans niet wordt geboden tot een nieuw verhoor. Dat de Belgische overheid de plicht heeft om personen in eenzelfde situatie op dezelfde wijze te behandelen. Dat er geen duidelijkheid wordt geschapen over de reden waarom dit haast gelijklopend dossier anders wordt behandeld. Dat minstens hier duidelijkheid over moet bestaan.

De redelijkheidsnorm.

Hoe groot de beoordelings- en beleidsvrijheid ook moge zijn, de beslissingen van administratieve overheden dienen de toets van de norm van de redelijkheid te doorstaan. Het is de enige juridische beperking van de vrije appreciatie van het bestuur dat over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Hoe de overheid de in het geding zijnde belangen afweegt, hoe de overheid het gewenste resultaat bereikt, steeds hangt het zwaard van de redelijkheid boven haar hoofd. De overheid moet in alle redelijkheid tot de belangenafweging zijn gekomen; de overheid moet in alle redelijkheid de door haar gekozen maatregel hebben kunnen kiezen; enz. Wanneer bij het toetsen wordt vastgesteld dat geen redelijk denkende overheidspersoon tot zo'n beslissing kon komen, wordt de beslissing vernietigd. (Het beginsel van behoorlijk bestuur, A. Van Mensel, Mys&Breesch Gent, 1997,400-401).

In casu werd de beslissing, namelijk het niet toestaan van een nieuw verhoor, niet op een redelijke wijze genomen, nu vaststaat dat er een medisch deskundige heeft geoordeeld dat verzoeker ten tijde van het eerste verhoor niet in staat was een ernstige verklaring af te leggen, terwijl, zoals duidelijk blijkt uit wat hierboven werd uiteengezet, er een plicht bestaat van de asielinstanties om een zekere bewijswaarde toe te kennen aan dergelijke medische stukken, zodat deze niet aan de kant kunnen worden geschoven als niet dienend voor een asielaanvraag, wat in casu wel werd gedaan. Dat het dan ook redelijk is om ofwel een ernstiger onderzoek te voeren, dan wel een nieuw gehoor toe te staan, daar beiden geen erkenning inhouden, doch louter de mogelijkheid van verzoeker om een ernstig verhoor mee te maken, wat redelijk is gezien de stukken die hij voorlegt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat er een zorgvuldige voorbereiding nodig is bij de feitenvergaring. Het nemen van een besluit moet met andere woorden zorgvuldig worden voorbereid. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvering (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Dat in casu geen onderzoek werd gevoerd, nu uit de motivering zelf blijkt dat men voorbijgaat aan de reden van de nieuwe aanvraag. Waar verzoeker zegt dat hij een post traumatisch stress syndroom had, dat hem verhinderde om een geloofwaardig verhaal te doen (wetende dat een geloofwaardig verhaal tot erkenning als vluchteling kan leiden) stelt de overheid dat de medische stukken (die de reden waarom geen geloofwaardig verhaal kon worden verteld staven) in deze niet dienend zijn en dat hij reeds de kans heeft gehad om een verhoor af te leggen. Bovendien betreft het hier een medisch geloofwaardig stuk en werd de beslissing genomen door een persoon die niet de medische kennis heeft om te oordelen of de medische bevindingen kloppen, dan wel dat ze niet relevant zouden zijn. Op zijn minst had men in de beslissing op de medische motieven moeten ingaan en deze verder moeten onderzoeken, wat niet heeft gedaan.

Motivering.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007).

Dat het opgeworpen middel moet worden onderzocht op de formele motiveringsplicht, minstens dient te worden beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht, De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

Dat de motivering duidelijk gebrekkig is nu de vragen van verzoeker niet zijn beantwoord in de beslissing van de overheid.

Als verzoeker stelt dat hij om reden van een posttraumatisch stress syndroom niet in staat tot een verhoor over wat hem was overkomen stelt de overheid dat hij wel de kans heeft gehad om alles te zeggen wat hij wou. Dit is geen antwoord op die vraag, laat staan een correct gemotiveerde.

Als verzoeker medische stukken voorlegt met uitvoerige omschrijving van zijn problematiek, die rechtstreeks verband houdt met zijn asielproblematiek, zegt de overheid dat medische stukken niet vallen onder de voorwaarden van de Conventie van Genève. Dit is geen antwoord op die vraag, laat staan een correct gemotiveerde.

Als verzoeker verwijst naar een persoon die uit dezelfde omstandigheden, samen met hem is gevlucht, zegt de overheid dat ieder dossier individueel wordt onderzocht. Dit is niet allen incorrect (Het is algemeen geweten dat het CGVS gelijkaardige dossiers samen onderzoek), dit is bovendien geen antwoord op die vraag, laat staan een correct gemotiveerde.

Art. 10 en 11 GGW.

Dat personen in gelijke omstandigheden gelijk moeten worden behandeld zorgt er voor (in combinatie met het motiveringsbeginsel en algemene rechtsbeginselen) dat wanneer verzoeker ernstige motieven naar voren brengt om aan te tonen dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt als een ander geval, de overheid op zijn minst de plicht heeft dit te onderzoeken en aan te geven, wanneer de overheid deze visie niet deelt, waarom dit niet het geval is. Dat verzoeker wat betreft zijn asielrelaas meent zich in een identieke situatie te bevinden als het aangehaalde dossier (waarbij men een nieuw gehoor heeft georganiseerd en tot erkenning is overgegaan). Dat hier niet eens de moeite werd gedaan om beide dossiers naast elkaar te leggen, dat dit op zijn minst niet uit de motivering blijkt.

Artikel 48 en volgende van de vreemdelingen.

Dat als vluchteling wordt erkend wie voldoet aan de voorwaarden van de Conventie van Genève als omgezet in de Vreemdelingenwet van 15.12.80.

Dat dergelijke erkenning een ernstig onderzoek vergt.

Dat artikel 57, 7 bis Vreemdelingenwet duidelijk maakt dat in bepaalde gevallen de bewijslast niet alleen op de vluchteling rust. Dat dit tevens, zoals hoger omschreven, wordt verduidelijkt in het handboek van het UNHCR. Dat ernstige medische stukken op zijn minst een element vormen voor een ernstig onderzoek, wat in casu niet is gevoerd.

Conclusie.

Dat concludant ernstige stukken heeft bijgebracht die zijn relaas staven. Dat de beslissing voorbij gaat aan de stukken op een wijze dat men kan besluiten dat ze niet eens onderzocht worden. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Bij lezing van de toelichting van het middel stelt de verwerende partij evenwel vast dat verzoeker daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vevat in de twee wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar verzoeker klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is zijn toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan hij de schending opwerpt, zodat het enig middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in verzoekers uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

De verwerende partij merkt op dat verzoeker op 15.03.2013 werd verhoord n.a.v. zijn tweede asielaanvraag.

Hij verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar Soedan en kon ook geen nieuwe documenten aanbrengen. Verzoeker wilde wel medische verslagen toevoegen m.b.t. psychologische problemen opgelopen door de traumatische ervaringen die hij meemaakte als kindsoldaat.

Verzoeker stel thans dat hij door zijn medische problemen geen ernstige verklaring kon geven tijdens het verhoor.

Nochtans wordt in het medisch attest d.d. 27.02.2013 het volgende vermeld :

“De kans lijkt me reëel dat een interview rond de traumatische gebeurtenissen met duidelijke verwoording en gedeeltelijke beleving van de gebeurtenissen nu wel haalbaar is.”

Waar verzoeker meent dat de medische elementen het voorwerp dienden uit te maken van een onderzoek door de asielinstanties, laat de verwerende partij gelden dat de medische elementen het voorwerp uitmaken van een specifieke procedure o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

“De artikelen 9ter en 48/4 van de wet van 15 december 1980 vormen samen de omzetting, in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 “inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming”. De wetgever heeft derhalve bij de bij de omzetting van voormelde richtlijn en het invoegen van deze begrippen “subsidiare bescherming, reëel risico op ernstige schade...”, voor ernstig zieke vreemdelingen voor een parallelle procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gekozen, naast de asielprocedure.” (R.V.V. nr. 82.232 dd. 31-05-2012)

Bovendien is een verhoor, laat staan een herverhoor van de verzoekende partij niet verplicht in de asielprocedure.

“Waar verzoeker aanhaalt dat hij niet werd gehoord naar aanleiding van zijn vijfde asielaanvraag beperkt hij zich tot vage kritiek, echter zonder aan te tonen dat het verhoor in het kader van een meervoudige aanvraag op straffe van nietigheid zou zijn voorgeschreven. Verzoeker blijft verder in gebreke toe te lichten waarom een verhoor ter zake tot een andere beslissing zou hebben geleid.” (R.v.V. nr. 95.076 dd. 14.01.2013)

Indien verzoeker meent dat hij omwille van zijn aandoening niet in staat is om terug te keren naar Soedan, dan staat het hem vrij een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet in te dienen.

Overigens, wenst de verwerende partij nog op te merken dat verzoeker op geen enkel ogenblik heeft aangegeven dat hij niet in staat was om op de gestelde vragen te antwoorden, althans dit blijkt niet uit de inhoud van het administratief dossier.

Door verzoeker werden, zoals blijkt uit de in casu bestreden beslissing, evenwel geen nieuwe gegevens in de zin van het voormelde artikel naar voor gebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Terwijl, zoals ook tot uiting komt in de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing, de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid daarbij wel degelijk zorgvuldig en grondig te werk is gegaan.

Verzoekers zeer vage en summiere beschouwingen, waarbij hij op ongestaafde wijze stelt dat er een ‘tegenstrijdigheid’ zou zijn tussen de motieven, kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

Inderdaad dient voldaan te zijn aan de voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, hetgeen verzoeker klaarblijkelijk vergeet. Met name dient verzoeker:

- nieuwe gegevens aan te brengen*
- dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4,*
- waarbij deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.*

In casu kan slechts worden vastgesteld dat de vage en ongestaafde beschouwingen van verzoeker niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, daar door verzoeker op geen enkele manier wordt aangetoond dat is voldaan aan voormelde voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Met verwijzing naar deze wettelijke bepaling en met de duidelijke motivering dat verzoeker “geen nieuwe gegevens naar voren brengt (...)” werd de beslissing ten genoegen van recht met motieven omkleed, dit inachtgenomen de toepassing van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers beschouwingen in zijn inleidend verzoekschrift missen dan ook elke juridische grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid werd terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, beslist om verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Zoals ook tot uiting komt in de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing, is de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van zijn beslissing zorgvuldig en grondig te werk is gegaan, en werd de beslissing ten genoegen van recht gemotiveerd met draagkrachtige motieven.

De verwijzing naar een nota van de UNHCR doet hieraan geen enkele afbreuk.

Zoals hierboven aangehaald kan verzoeker zich in onderhavige procedure niet dienstig beroepen op de voorgehouden ziekte, vermits voor ernstig zieke vreemdelingen een procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd uitgewerkt, waar verzoeker beroep op dient te doen, indien zij meent op grond van voormelde ziekte te moeten worden gemachtigd tot verblijf.

Verwerende partij merkt op dat de wetgever net een bijzondere procedure heeft gecreëerd voor vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf, waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf, met name de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Immers werd het opportuun geacht de aanvraag van een vreemdeling die beweert ernstig ziek te zijn, niet in het kader van de asielprocedure te behandelen. Er werd voorgeschreven dat de verblijfsaanvraag diende te worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde, en de appreciatie van de medische toestand en de medische omkadering in het land van oorsprong gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die een advies verstrekt.

Nopens het verschil in behandeling dat aldus werd ingesteld tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht, werd in de voorbereidende werken genoegzaam verduidelijkt dat dit verschil in behandeling wordt gerechtvaardigd door het objectief criterium en redelijk verantwoord is (zie o.m. wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Pari. St. Kamer 2005-2006, nr. 51 2478/001).

Dit verschil in behandeling werd aangevochten voor het Grondwettelijk Hof. Bij arrest nr. 95/2008 van 26.06.2008 heeft het Grondwettelijk Hof geoordeeld dat:

- artikel 9ter Vreemdelingenwet geen afbreuk doet aan de mogelijkheid voor de ernstig zieke vreemdelingen bedoeld in artikel 9ter om het statuut van subsidiaire bescherming aan te voeren en te genieten, maar enkel een parallelle procedure, naast de asielprocedure, organiseert. De weigering van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet betekent niet noodzakelijk dat de vreemdeling niet de subsidiaire bescherming zou kunnen genieten,*
- het verschil in behandeling tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure door de*

Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt onderzocht, op een objectief criterium berust, en het verschil in behandeling niet zonder redelijke verantwoording is.

Voor zo veel als nodig verwijst verwerende partij nog naar volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing is ingegaan op de elementen die verzoekende partij bij haar asielaanvraag van 25 juli 2011 als nieuwe elementen heeft aangebracht, maar dat hij besluit dat zij “geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. ” en de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging wordt genomen. De bestreden beslissing stelt immers omtrent (...) omtrent de gezondheidstoestand van de verzoekende partij dat de directie Asiel niet bevoegd is om deze problematiek te onderzoeken, gezien het onderzoek van medische elementen het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet en omtrent de huidige levensomstandigheden van de verzoekende partij ook de problematiek van bevoegdheid geldt alsmede de vaststelling dat deze elementen geen uitstaans hebben met de Conventie van Genève.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft derhalve geantwoord op hetgeen de verzoekende partij naar voren heeft gebracht en heeft deze elementen niet inhoudelijk, maar slechts in het licht van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet beoordeeld en besloten dat geen nieuwe elementen in de zin van voornoemd artikel aangebracht zijn. De gemachtigde van de staatssecretaris kon derhalve in alle redelijkheid besluiten dat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens heeft aangehaald.” (R.v.V. nr. 77 144 van 13 maart 2012, www.rw-cce.be)

Alsook:

“ Waar verzoeker aldus verwijst naar het door hem ingediende attest van zijn psycholoog merkt verweerder in de beslissing terecht op dat het onderzoek van deze elementen het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.” (Rv.V. nr. 44 083 van 28 mei 2010, www.rw-cce.be)

De beschouwingen van verzoekers falen in rechte en in feite. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft t.a.v. de beide verzoeker geheel terecht beslist om de tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen.

De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet inclus.

[...].”

3.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

3.3.2. Verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing in wezen niet wordt geantwoord op de reden waarom een herhaalde asielaanvraag werd ingediend, reden die diende te blijken uit de voorgelegde stukken – met name de medische stukken en het aangebrachte schrijven van zijn advocaat – en die er met name in bestond dat het hem door een posttraumatisch stresssyndroom niet mogelijk was om tijdens zijn eerste asielaanvraag een ernstig interview af te leggen doch hij thans wel zijn asielrelaas onder woorden zal kunnen brengen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag weliswaar verklaarde geen nieuwe documenten ter staving van zijn asielrelaas te kunnen bijbrengen en geen contact meer te hebben met familie en/of vrienden in Soedan, doch tevens stelde:

“Ik wil graag enkele medische verslagen tonen met een begeleidende brief van mijn advocaat. Ik heb psychologische problemen opgelopen door de traumatische ervaringen die ik meemaakte als kindsoldaat. Ik ben hiervoor in therapie (zie kopieën).”

In het door verzoeker neergelegde schrijven van zijn advocaat wordt het volgende gesteld:

“Ter zake ben ik de raadsman van [M. M.]. Hij is gevlucht uit Oeganda en heeft destijds geen ernstige verklaring kunnen afleggen wegens hét trauma dat hem als kindsoldaat is overkomen. In bijlage vindt u daarover de verslagen van een geneesheer-deskundige.

Het dossier toont zeer veel gelijkenis met dossier [...]. Beiden zijn samen uit Oeganda vertrokken.”

Verzoeker legde verder medische attesten voor dat hij in behandeling is voor een posttraumatische stressstoornis en waarin de behandelende arts op 27 februari 2013 het volgende verklaarde:

“Ik zie doorheen deze 2 jaren psychotherapie een gunstige evolutie van zijn PTSS met een bijna normaal dagelijks functioneren. Deze gunstige evolutie en veranderingen ook in zijn dagelijks leven en relaties doorheen de psychotherapie, bevestigen opnieuw de oorspronkelijke diagnose van traumagebonden copingstijl die het moeilijk maakte om als buitenstaander duidelijke hoogte te krijgen van zijn ervaringen. De kans lijkt me reëel dat een interview rond de traumatische gebeurtenissen met duidelijke verwoording en gedeeltelijke beleving van de gebeurtenissen nu wel haalbaar is. Zonder te kunnen garanderen dat een gedeeltelijk inslikken van woorden en afstandname van beleving niet gaat optreden. Moesten er toch vragen bij de interviewbaarheid optreden lijkt me het advies van de adviseur-expert-psycholoog aangewezen.”

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat, waar verzoeker opnieuw ingaat op zijn vluchtrelaas, hij reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag de mogelijkheid had de redenen dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten naar voren te brengen en dat over deze vluchtmotieven reeds werd geoordeeld door de asielinstanties. Over de voorgelegde medische verslagen wordt gesteld dat medische motieven niet ressorteren onder de Conventie van Genève. Inzake de voorgelegde brief van de advocaat wordt verder herhaald dat verzoeker tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag alle gelegenheid had om naar voren te brengen waarom hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten en dat, voor zover de advocaat ingaat op de medische verslagen, reeds werd aangegeven waarom deze verslagen niet worden aanvaard. Op grond van deze motieven wordt geoordeeld dat geen nieuwe gegevens voorliggen in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat in wezen niet wordt geantwoord op het als nieuw ingeroepen gegeven dat volgens verzoeker een tweede asielaanvraag rechtvaardigt, met name het gegeven dat hij omwille van een posttraumatische stressstoornis niet in de mogelijkheid was om tijdens zijn eerste asielaanvraag een ernstig interview af te leggen. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de aangebrachte medische stukken niet weerhoudt omdat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. De medische stukken werden evenwel niet aangebracht door verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag om aan te geven dat er thans medische problemen zouden zijn die op zich een beschermingsstatus rechtvaardigen, doch enkel ter ondersteuning van het gegeven dat hij als gevolg van een posttraumatische stressstoornis geen ernstige verklaringen kon afleggen bij de eerste asielaanvraag. Er wordt op geen enkele wijze gemotiveerd op welke grond dit betoog van verzoeker, dat wordt ondersteund aan de hand van medische verslagen, niet kan worden weerhouden als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De weergegeven motivering is aldus niet afdoende in de zin van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Verweerder betoogt nog dat verzoeker geen belang heeft bij zijn kritiek dat de formele motiveringsplicht is geschonden, omdat bij lezing van zijn verzoekschrift zou blijken dat hij de motieven vervat in de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en aldus blijkt geeft hiervan kennis te hebben. Verweerder is van mening dat het normdoel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Dit betoog van verweerder kan evenwel niet worden gevolgd, nu verzoekers – terecht – punt van kritiek net is dat hij niet weet om welke concrete reden het door hem ingeroepen nieuw gegeven niet werd weerhouden en hij zich op dit

punt dan ook niet op nuttige wijze in rechte kan verdedigen tegen de bestreden beslissing. Het gegeven dat verzoeker verder in zijn middel toelicht waarom hij van mening is dat er wel degelijk sprake is van een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet doet hieraan geen afbreuk.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is aangetoond. Deze vaststelling volstaat om te besluiten tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 maart 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS